

РЕШЕНИЕ

№ 4144

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2872** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Б. П. С. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] и със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Г, ет.2, чрез адв. П. П., срещу Решение от 24.02.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 16-и състав по нахд № 18097/2017 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 17-4332-018531 от 25.09.2017 г., издадено от зам.началник на Отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на основание чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5, предл.4 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл.25, ал.2 ЗДвП и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП са му наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон и неправилно установена фактическа обстановка. Касаторът поддържа, че не той, а другият участник в ПТП Г. П. е причинил произшествието, като водач на л.а. с рег. [рег.номер на МПС], потвърдено от показанията му. След

подробен анализ на твърдения механизъм на ПТП извежда извод, че НП не отговаря на чл.57, ал.1 от ЗАНН поради липса на точно и коректно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, които са останали неизяснени. Излага съображения от чл.82 ЗАНН за изпълнение на наказанието и изтичане на абсолютната погасителна давност. Претендира за отмяна на решението на СРС и отмяна на потвърденото с него НП.

Ответникът по касационната жалба Отдел “Пътна полиция” при СДВР не взема становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 24.02.2021 г. по нахд № 18097/2017 г., СРС, НО, 16-и състав е потвърдил НП № 18-4332-018531 от 25.09.2017 г., издадено от зам.началник на Отдел “Пътна полиция” при СДВР, с което на касатора на основание чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5, предл.4 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл.25, ал.2 ЗДвП и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП са му наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Е. З. П., на другия участник в ПТП Г. И. П., на посетилия ПТП Р. Г. У., М. Й. К. и К. И. П., както и писмените доказателства от административно-наказателната преписка, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл.42 и чл.57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. Като е кредитирал показанията на св.Г. П., Е. П., Р. У. и М. К., като пълни, непротиворечиви и съответстващи на писмените доказателства, вкл. от застрахователна преписка, е приел за доказано, че жалбоподателят С. е осъществил вменените му нарушения на чл.25, ал.2 и чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП. Наложените наказания намерил за съответни на законоустановените размери по чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5, предл.4 и чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП при липса на основания за приложение на чл.28 ЗАНН.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 16-ти състав е валидно и допустимо, но неправилно поради неправилно приложение на закона – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

Настоящата касационна инстанция възприема съобразно чл.220 АПК правилно установените от първостепенния съд факти: на 25.07.2017 г., около 08:10 часа, Б. П. С., като водач на лек автомобил марка Мазда Т. с рег. [рег.номер на МПС] , се движел в [населено място], по [улица], с посока от [улица]към [улица], като срещу № 65, реализирал ПТП с л.а. Шевролет, рег. [рег.номер на МПС] с водач Г. И. П.. Формираният спор относно механизма на настъпване на ПТП, респ. доказаност на

вменените на касатора административни нарушения, е разрешен от СРС при неправилна преценка на доказателствената съвкупност, довела до неправилно приложение на закона. В тази връзка, обосновано са кредитирани показанията на свидетелите – очевидци на ПТП и на актосъставителя, но формираният въз основа на тях извод за доказаност на нарушението е неправилен.

Св. Р. У. – мл.автоконтрольор в 01 група при ОПП – СДВР, съвместно с М. К. (служител на ОПП – СДВР), посетили на 25.07.2017 г. мястото на ПТП на [улица], където установили л.а. Шевролет А. с рег. [рег.номер на МПС] с водач Г. И. П.. Според съставена от У. на същата дата докладна записка по автомобила на П. са установени следните щети: заден ляв калник и задна лява врата. Същите щети се отбелязани в съставения от М. К. протокол за ПТП № 1660708 от 25.07.2017 г. – задна лява врата, заден ляв калник, задна броня. Разпитан като свидетел пред СРС У. категорично сочи, че „щетите, които са описани, абсолютно бяха нанесени след ПТП, тъй като сме ги установили“. Според показанията пред СРС на М. К. щетите по автомобила са установени лично от него и били пресни.

Въз основа на изложеното следва категоричен извод за наличие на нанесени щети по автомобила на Г. П., установени лично от служители на ОПП-СДВР на 25.07.2017 г. Спорен е механизмът на тяхното настъпване.

Безспорно се касае за ситуация, при която органите на ОПП – СДВР съставят официални удостоверителни документи въз основа на данните само на единия от участниците в ПТП. Последният е заинтересован от установяване на благоприятни за него факти, което в случая се потвърждава от предявената застрахователна претенция. Според опис на щети по претенция № 10017030123054 на [фирма] същите касаят предна лява врата, задна лява врата и заден ляв панел. Съдържащите се в застрахователната преписка снимки са от 25.07.2017 г., т.е. от деня на ПТП. На тях ясно личат следи от лека интервенция по задна лява врата и калник на л.а. „Шевролет А.“, рег. [рег.номер на МПС]. Наличието на разлика между щетите, посочени от У. и К. (заден ляв калник и задна лява врата) и тези по застрахователната претенция, която касае вече и предна лява врата, значително разколебава достоверността на твърденията на Г. П.. Когато към посочените разминавания в писмените доказателства се прибават разнопосочните показания на Г. П. пред СРС, повдигнатото на С. административно-наказателно обвинение по чл.25 ал.2 ЗДвП остава недоказано.

Според декларация на Г. И. П. от 25.07.2017 г., въз основа на която е съставен протокол за ПТП № 1660708, другият автомобил го засякъл от ляво. П. натиснал рязко спирачки и завил на дясно, за да избегне удара. След това се изравнил с него, а „той нарочно го ударил с преден десен калник“. Очевиден е стремежът на П. да представи механизма на настъпване на ПТП в благоприятна за себе си светлина, доколкото обяснението, че другият водач го е ударил нарочно, звучи нелогично.

Разпитан като свидетел пред СРС Г. П. потвърждава, че се намирал в дясната лента, когато другият водач го засякал от ляво. Другият водач искал да се престрои вдясно, в лентата, в която се намирал П.. Когато водачът тръгнал да прави маневрата, бил преди автомобила на П.. П. се изравнил с него, спрели, не се движели, до този момент нямало удар, което не предполага движение на С. вляво, тъй като автомобилите са изравнени и не се движат.

Според П., в момента на спиране, другата кола го ударила леко в задния ляв калник, което е нелогично предвид това, че автомобилите са изравнени и не се движат.

Тогава другият водач слязъл от колата, дошъл да се разправя с П., при което

последният се заключил в колата си. Другият водач ритнал шофьорската врата на П. с крак, върнал се в колата си и си тръгнал. В този момент П. го снимал. Според П., в момента на удара „той беше в лявата лента, аз от дясната бях навлязъл в лявата лента. Моята задна гума беше на нивото на неговия преден калник“. Отново според свидетеля, контактът бил осъществен по-скоро в лявата лента – лентата на другия водач. П. я пресякъл може би с една трета от широчината на колата. Свидетелят не потвърждава, че е бил изцяло в своята пътна лента.

Две са основните противоречия в показанията на другия участник в ПТП, които са съществени за механизма на произшествието. На първо място, положението на автомобила на С. преди и след произшествието – автомобилът е бил преди П., двамата се изравнили, дотогава нямало удар. Едва след като П. го надминал, С. нарочно го ударил с преден десен калник в негов ляв заден калник. Сведението на П., че в момента на спиране, другата кола го ударила леко в задния ляв калник, не звучи логично, без приемливо обяснение за навлизането на някой от автомобилите в друга пътна лента, каквото обяснение в случая липсва.

Основни са разминаванията в показанията му относно пътната лента, в която е осъществен ударът – обстоятелство, пряко относимо към състава на нарушението по чл.25, ал.2 ЗДвП, според който при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея. Според П., в момента на удара „той беше в лявата лента, аз от дясната бях навлязъл в лявата лента“. Единственото относимо обстоятелство относно движението на С., което П. установява е „мисля, че той кривна в своята лента“. Тези показания не потвърждават повдигнатото на С. административно обвинение по чл.25, ал.2 ЗДвП – че е навлязъл в съседна пътна лента. Според показанията на свидетеля – очевидец и участник в ПТП контактът бил осъществен по-скоро в лявата лента – лентата на другия водач, която П. бил пресякъл с една трета от широчината на колата си. Свидетелят не потвърждава, че ударът е станал в неговата пътна лента, което не предполага движение на С. в съседна пътна лента, респ. нарушение на чл.25, ал.2 ЗДвП.

Като е достигнал до противен правен извод в обжалваното решение СРС е допуснал неправилно приложение на закона – отменително основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

На основание чл.221, ал.2 АПК е длъжима отмяна на решението в тази му част и отмяна на НП съгласно чл.222, ал.1 АПК в посочената част.

По силата на чл.123, т.3, б.„а“ и б.„в“ от ЗДвП водач на ППС, който е участник в ППС, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди: да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието и ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, без да напуска местопроизшествието, да уведоми съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието, и да изпълни дадените указания.

В показанията на другия участник в ПТП след удара С. излязъл от колата и дошъл при П., който се уплашил и заключил. В декларация от 04.09.2017 г. Б. П. С. не отрича, че на посочената дата и час е управлявал автомобила си по [улица]. Твърди, че бил спрял в задръстване и чакал да тръгнат колите, за да се престрои вдясно. След като се престроил, чул продължителен сигнал с клаксон, бил изпреварен от дясно и засечен от л.а. Шевролет, червен на цвят. Другият водач настоятелно му показал, че желае да

спре. С. спрял, огледал колата, видял, че няма проблем и другият водач също не казал да има такъв. Изложеното съответства на твърденията на П., че не е слязъл от колата си, а е стоял заключен в нея. В съставения му АУАН С. вписал възражение „нямаше ПТП, имаше разпрavia за навлизане в платното“.

След като С. не е възприел наличието на ПТП, още по-малко – на произлезли от него щети, несподелимо е разбирането, че следва да съобрази поведението си с правилата на чл.123, т.3 ЗДвП. В тази връзка поведението на другия участник в ПТП също не е указвало на несъгласие относно конкретните обстоятелства съгласно чл.123, т.3, б.„в“ от ЗДвП, след като самият П. посочва, че не е слязъл, а е останал в колата си. Щетите установил едва по-късно, след като изместил автомобила от мястото на ПТП, но и в тази им част показанията му са противоречиви. Според тях „в задната лява врата или калник имаше черна следа от удара“, докато на снимковия материал от застрахователната преписка ясно личат светли драскотини. Изложената доказателствена съвкупност по делото не установява поведение на наказаното лице, относимо към състава на вмененото му нарушение по чл.123, т.3 ЗДвП. На 25.07.2017 г. С. не е възприел поведението си като такова на участник в ПТП, още по-малко в резултат на него да се произтекли вреди за трети лица.

Като е достигнал до противен правен извод в обжалваното решение СРС е допуснал неправилно приложение на закона – отменително основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

На основание чл.221, ал.2 АПК е дължима отмяна на решението и в тази му част и отмяна на НП съгласно чл.222, ал.1 АПК в посочената част.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че не е изтекла абсолютната погасителна давност по чл.80, ал.1, т.5, вр. чл.81, ал.3 НК, вр. чл.11 ЗАНН, която е четири години и половина, считано от 25.07.2017 г. Неприложима е и изпълнителската давност по чл.82 ЗАНН, тъй като съгласно чл.82, ал.2 ЗАНН тя започва да тече от влизане в сила на акта, което изискване в случая не е спазено.

При този изход на спора жалбоподателят пред СРС и настоящ касатор има право на разноски съгласно чл.63, ал.3 ЗАНН, вр. чл. 143, ал.1 АПК, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С.-град, XVIII-и Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ съдебно решение № 20052401 от 24.02.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-и състав по нахд № 18097/2017 г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 17-4332-018531 от 25.09.2017 г., издадено от зам.началник на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Б. П. С., ЕГН [ЕГН], на основание чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5, предл.4 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл.25, ал.2 ЗДвП и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП са му наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.